

Синко, черно тегло теглимъ! Бачо ти Мите умрѣ. Невѣстата и тя отиде следъ него. Останаха децата и не зная, какво да ги правя. Поне да бѣха малко по-голѣмички! . . .

При насъ дойде невѣста Тодора и прекъсна оплакванията на баба Гира. Весела и радостна, че ме вижда, тя ме задърпа за ржката:

— Върви къмъ кжщи, де! Дошълъ си въ нашето село, пъкъ не се обаждашъ. Добре че те видѣхъ, иначе пакъ щѣше да ни отминешъ, като да не сме роднина.

И тръгнахъ по кжщитѣ. Минавахъ отъ дворъ въ дворъ, навеждахъ глава да не я удрямъ въ нискиѣ греди на колибитѣ. Въ всѣки дворъ, въ всѣка кжщичка срѣщахъ близки, познати. Все едни и сжщи въпроси ми задаваха . . . — Ще се върнемъ ли скоро въ Тракия. Само да ги пуснатъ, и веднага тръгватъ. Теглото скоро се забравя, [когато човѣкъ си е на кжщата и на имота. Нѣколко години сж достатъчни, всичко да си тръгне въ редъ, тѣй както си е било и по-рано. Тука земята е малко. И колкото я има, не я даватъ. Пазятъ я, за да има, кжде да се пиятъ комаритѣ . . . Въ бащинията не бѣше така — земя, колкото искашъ. Ори, ори, до насита. А тука щомъ забучишъ ралото въ нѣкой трънъ, вижъ че те подгонили, като най-последенъ. Не, нѣма животъ! Човѣкъ иска да работи, за да си изкарва поминъка честно, но не го оставятъ. Но я вземи да крадешъ, вижъ че се е намѣрилъ нѣкой и „ура“ да ти извика. Свѣтътъ е широкъ, всѣкакви ги има и всичко става.

Привечерь всички се прибраха отъ работа. Заобиколиха ме близки хора и ме заведоха въ кръч-